

kelse ingen Steder havde hjemme. Jeg havde nævnt fem Bøllehistorier fra Justitsministerens Organ, som viste sig at være ganske fantastiske. Den ærede Justitsminister svarede aldeles ikke derpaa. Han sagde noget, som maaske skulde være en Vits, men jeg kan for Resten ikke anerkende det som en saadan. Han sagde, at „Voldsforbrydelserne i Løbet af de senere Aar ere tiltagne paa en foruroligende Maade . . . Og det er desuden noget, som alle, der leve i Samfundet, meget godt vide; man kan læse sig det til i „Dannebrog““. (Marott: Og i „Social-Demokraten“) . . . Det var den højtærede Justitsministers hele Svar, og saa føjede han ganske rigtigt til: „i Social-Demokraten“. Det var, efter at jeg havde godtgjort, at de fem Bøllehistorier fra „Dannebrog“ vare grebne aldeles ud af Luften, men om nogen Imødegaaelse fra Justitsministerens Side var der ikke Tale. Det ærede Medlem for Odense (Marott) har ogsaa i Dag paavist en saadan Fantasihistorie, som vi kende fra Aviserne, en Historie om en gammel Mand ude paa Christianshavn, som var bleven overfaldet og dyppet ned i Rendestenen. Det viste sig siden, at det kun var en Mand, der havde drukket sig fuld, og som nu ikke turde komme hjem til sin Kone og fortælle hende, at han havde soldet sine Penge op, men som derfor fortalte, at han var bleven overfaldet af Bøller. Det gik saa i Bladene som et Vidnesbyrd om, at der absolut maatte gøres noget. Jeg tror derfor ikke, der er stort at svare den højtærede Justitsminister, eftersom han aldeles ikke har indladt sig paa nogen Imødegaaelse af, hvad jeg har fremført.

Under Forhandlingerne her gjorde jeg en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro). Jeg sagde: Hvilke tvingende Grunde er der til, at man skal købe disse enkelte Fremskridt i dette Lovforslag med et stort Tilbageskridt? Det ærede Medlem for Storeheddinge svarede, at Grunden var Justitsministerens Lovforslag. Dette Svar kan kun fortolkes paa een Maade, nemlig den, at vi nu have en Justitsminister, som ikke er villig til at gaa med til humane Fremskridt, naar han ikke samtidig kan faa Tilbageskridt. Dette er meget trist. Men at det er den rigtige Forklaring, er yderligere kommet frem ved det højest interessante Ordskifte mellem det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) og den højtærede Minister. Vi have altsaa i Virkeligheden i dette Øjeblik en Justitsminister — og

det i det første Venstreministerium i Danmark —, der er en Modstander af betingede Straffedomme, der ellers anerkendes som Fremskridt i hele den civiliserede Verden, og som ere indførte mange Steder — en Justitsminister, der modsætter sig dette Fremskridt, men som dog kan opgive sin Modstand derimod, naar han samtidig kan faa Pryglestraffen indført her i Landet. Det er trist, det er næsten sørgeligere, end jeg havde tænkt mig Tilstanden herhjemme. Jeg er i Virkeligheden overbevist om, at jeg her tænker og føler ganske paa samme Maade som det ærede Medlem for Storeheddinge.

Nu gaar Sagen til 2den Behandling. Der siges, at man ikke ønsker Udvalg. Den kommer om kort Tid til 2den Behandling maaske ogsaa til 3die Behandling og bliver maaske — jeg tvivler dog derom — vedtagen her i Tinget. Jeg beder nu ærede Medlemmer sætte sig ind i de Følelser, der besjæle Tusinder af danske Mænd, og det ikke de daarligste men netop de mest frisindede. Denne Følelse vil være: Hvad siger Landstinget? Og Tusinder af de mest frisindede Mænd her i Landet ville se op til Landstinget som deres eneste Haab i det Øjeblik, § 2 skulde gaa igennem her. Jeg vil bede ærede Medlemmer, som ville stemme for § 2, om at betænke den Situation, de tilvejebringe: at mange af deres egne Meningsfæller, mangfoldige frisindede Mennesker ville, saa utroligt det end lyder, begynde at haabe paa Landstinget som den eneste Modstander mod en truende Reaktion. Man ved, at Goos og Nellemann ere Modstandere af denne Straf, og man vil ængstelig spørge: Kunne disse to Mænd samle et Flertal i Landstinget, som vil fri os for denne Reaktion, eller skal Pryglestraffen faa Flertal deroppe? Det ville Tusinder af deres Meningsfæller her i Landet føle, og man vil haabe, at Goos og Nellemann ville sejre. I en saadan Stilling vil man sætte mangfoldige frisindede Mænd af det danske Folk.

Formanden: Jeg henstiller til det ærede Medlem om muligt snart at slutte.

Borgbjerg: Jeg er om et Øjeblik færdig. Jeg tror dog ikke, det gaar. Jeg kan ikke tænke mig, at det skal hedde i den kommende Historie, at under det første Venstreministerium i Danmark blev Pryglestraffen gennemført. Det vilde være saa meget mere tragisk, som det jo er en vitterlig Kendsgeining — vistnok for os